

LIBRIS

We know
books

DANIEL ERNESTINA

ESEU ASUPRA MISIUNII DE POET
sau
FANTEZIA NEBUNĂ A UNUI POET
CĂZUT DIN LUNĂ

CȘMIGIU
books

CUPRINS

Prefață	9
Prolog	13
I	24
II	71
Epilog	103
Postfață	105

I

1

Hai spirit bătrân, descleștează-ne gura!

Căci nimeni nu dă gratuit băutura,

Dă măștilor viață și vieții dă mască.

Fă vorbele noastre simțiri să ivească

Și-n vorbe ne pune destulă simțire

Și ură adâncă și-naltă iubire;

Fă lume mai multă în jur să se-adune.

Hai spirit bătrân, începe și spune.

Atunci, încurajat de băutura primită și de privirea admirativă a frumoasei cârciumărițe am intrat în pielea bătrânului spirit, iar ceilalți prieteni ai mei au început să intre pe rând în pielea unui personaj după inspirația de moment.

– Povestea care urmează se întâmplă, probabil, într-o periferie de mare metropolă, dacă nu cumva mă înșel, dar vă puteți imagina că se întâmplă în imobilul dumneavoastră. Iar dacă acolo, acolo unde locuiți, vreau să spun, nu există nici un poet, apucați-vă degrabă și scrieți versuri.

În imobilul despre care vorbeam poet este prietenul meu. Îmi este atât de bun prieten, încât, îi pot pătrunde și-n casă și în gând, vorba unui alt prieten al meu, tot poet.

Vă rog să vi-l imaginați într-o cameră mică, rece și murdară. Pereții sunt jupuiți de vreme lăsând să se vadă mai multe culori, ca o istorie a preferințelor coloristice ale foștilor locatari. Într-un colț salteaua jegărită așezată direct pe podeaua crăpată, este acoperită cu fantoma unei pături cu petice peticite, iar alături de ea pe masa șchioapă de lemn stă o fostă pădure transformată acum în hârtie măzgălită cu gânduri.

Acum repetă discursul cu care își va întâmpina astă seară, a câta oară, marea lui dragoste secretă.

– Nu! strigă poetul atins în onoarea lui de artist. Astă seară voi îndrăzni. Cum o aud urcând, dau ușa de perete și-i spun: nu fugiți domnișoară. Sunteți responsabilă de insomniile mele pentru simplul motiv că existați frumos.

Am izbucnit în râs.

– Aiurea! Niciodată n-am văzut un dobitoc mai fricos decât tine.

– Ai înțeles vreodată ce mi se-ntâmplă? Sunt sigur că eu voi supraviețui obrăzniciei tale și-n clipa în care voi scăpa de tine, voi da un bal regesc la curtea prințesei mele.

– Fii atent, fii atent! Lumea ta e fragilă.

– Brută!

Am izbucnit în râs, așa cum fac de fiecare dată când îl văd furios pe propria neputință, iar el a continuat să se certe cu mine, bătrânul din imaginația lui.

– Răul a dat întotdeauna senzația robusteții, a fost întotdeauna mai ofensiv decât binele, dar asta nu înseamnă c-ai să învingi, bătrân nebun.

În locul meu i-a răspuns proprietăreașa nesuferită, grasă, bătrână și cu doi negi pe nas ca vrăjitoarea din basme.

– Întotdeauna vă apucă filosofia înainte de a plăti chiria.

– Cum ați spus, frumoasă doamnă proprietăreașă?

De data aceasta întrebarea a revenit cu un ton mult mai cald.

– Întotdeauna vă apucă filosofia înainte de a plăti chiria.

– Foarte frumos, dar aveți trei silabe în plus la versul întâi.

De data aceasta hohotele mele de râs au răsunat în tot imobilul sperând proprietăreașa care, de frică, a scăpat paharul pe care-l ținea lipit de perete. În replică poetul a înjurat așa cum înjură poeții.

– O mie de rime!

– Las-o-ncolo! Caută-n continuare.

– Am să îi spun așa: domnișoară! în mod obișnuit ne vindem sentimentele în fraze mai mult sau mai puțin meșteșugite de creier. Venit din altă parte cuvântul e dezlipit de sentiment, independent și rece. Un substitut bizar, un fel de monedă cu sau fără acoperire. Chiar dacă se plimbă permanent împreună, cuvântul își schimbă forma la vama fiecărei țări întâlnite, dar sentimentul nu. Cuvântul se schimbă perfecționându-se-n timp, dar sentimentul este născut perfect. Cuvântul trece fără să lase urme, dar sentimentul ivește aripi sau răni. Jocul lor în spectacolul vieții naște ceea ce numim adevăr sau minciună.

– Ha, ha, ha! O să adoarmă precis.

– O fată sensibilă și inteligentă cum e ea!?

– Nu toate blondele cu priviri candido sunt sensibile și inteligente.

– Urlă invidia-n tine!

– Urlă sângele-n tine.

– Am să îi spun, deci...

În momentul acela scara veche din lemn scârțâie ca o vioară dezacordată anunțându-ne că treptele, ușor tocite, mai suspină încă odată sub mângâierea pașilor ei. Pare-se că iar va urca în mansarda ei rece fără să-i pese că trece pe lângă un munte de vise, pe lângă un vulcan care stă să erupă dragoste. Poetul se grăbește să o oprească.

– Nu fugiii..., dar i-ul îi îngheață pe buze, iar ochii măriți de uimire pleacă periculos înainte.

Întregul spațiu al ușii era ocupat de trupul cetaceic al doamnei proprietărese care jura că a fost prim-balerină în tinerețea ei glorioasă.

– Cine fuge? întreabă a cincea lebădă cu voce de bas.

– Timpul fuge, reușește cu greu să articuleze poetul, speriat.

– Fuge, într-adevăr și dumneavoastră nu ați plătit chiria pentru ultimele cinci luni.

– Exagerați!

– Suntem în mai și dumneavoastră nu ați plătit chiria de la sfârșitul anului trecut.

– Păi bine, doamnă! Dumneavoastră veniți în mai, în mai, să-mi spuneți că nu am plătit chiria?

– Nu îmi pot permite să aștept până în toamnă. Cinci luni îmi sunt suficiente pentru a vă cere să părăsiți casa.

– Exagerați! Anul acesta februarie a avut douăzeci și opt de zile și dumneavoastră îl socotiți lună întreagă.

Cu un vizibil efort cetaceul se extrage din cadrul îngust al ușii lăsând liberă privirii o imagine absolut alarmantă. O viețuitoare pe care îmbrăcămintea o recomandă ca fiind femelă, iar trăsăturile feței o recomandau ca fiind mascul, expunea pe figură ceva care se voia zâmbet prietenos.

Proprietăreasa elucidă binevoitoare misterul.

– Domnișoara se pricepe mai bine la socotit. Este un vestit om de știință, asistenta unui mare profesor generician.

– Genetician, o completează arătarea, demonstrând că, surprinzător, știe să și vorbească.

– Mă rog! O slujbă sigură, un venit rezonabil și un om de cuvânt. dacă până mâine la prânz nu plățiți chiria, veți elibera camera doamnei

– Domnișoarei!și apără asistenta onoarea.

Poetul afișează pe chip un zâmbet șegalnic gândindu-se că onoarea unei femei nu trebuie pusă într-un loc atât de sensibil, apoi se adresează asistentei pe un ton foarte, foarte serios:

– Domnișoară!?! Îmi pare nespus de rău pentru dumneavoastră.

Fără a sesiza ironia din spatele acestui ton foarte, foarte serios tânăra savantă dă un răspuns ușor sarcastic tânărului poet:

– Cred că lucrurile stau invers. Deși întotdeauna mi i-am imaginat pe poeți fericiți tocmai pentru starea lor de inconștientă.

– A fi poet, domnișoară, este o fericire doar pentru ceilalți.

– Mă îndoiesc. Cei care aduc fericirea astăzi sunt oamenii de știință.

Proprietăreasa care asistase plictisită la acest duel se hotărăște să intervină pentru a pune capăt unei dispute sterile.